pink

jaargang 33 nummer 5 – november 2013

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam, Michel Kiel

Opmaak
IS-Ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Iris de Boer, Demian Stokebrand, Rogier Crijns, Joost Hermus, Kevin Nanlohy, Joost Wanders

Medewerkenden
Sander Hagenbeek, Cees van der Pluijm, Marc van Unen, Renee Schoffelen

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
Postbus 1461
6501 BL Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Ook voor een boodschap die moet blijven hangen!

Met posters en bouwtekeningen van BENDA drukkers blijft uw boodschap zeker hangen

BENDA drukkers

Tel. 024 - 3771188 - www.benda.nl

Afgelopen zondag 6 oktober vierde de Zondagmiddagsalon (ZMS) in een bruisende bijeenkomst in het nieuwe homohuis haar 25ste verjaardag. Het was dubbel feest, omdat de man van het eerste uur en homo-activist, Wim Kouwenburg, voor zijn meervoudige verdiensten uit handen van loco-burgemeester Henk Beerten de Zilveren Waalbrugspeld van de stad Nijmegen ontving. Wim Kouwenberg vervulde een voortrekkersrol in talloze activiteiten voor de ZMS, voor roze oudere mannen binnen het COC en in de stad Nijmegen. We kijken naar aanleiding van deze gebeurtenis met de laureaat terug op zijn activiteiten voor de homobeweging in Nijmegen.

Voorbeeldfunctie in homobeweging tijdens 25-jarig jubileum ZMS beloond

Wim Kouwenberg ontvangt Zilveren Waalbrugspeld

Voordat we van jou iets van het allereerste begin van de ZMS willen weten: Hoe heb je al je activiteiten kunnen ontplooien? Waarin ligt volgens jou eigenlijk de basis voor je activiteiten?
WK: Ik denk eigenlijk dat met mijn persoon te maken heeft. Reeds tijdens mijn middelbare schooltijd als bakkerszoon in Nijmegen heb ik me laten leiden door plezier in campagnevoeren. Die eigenschap komt –nu ik er zelf over nadenk- in al mijn activiteiten voor de homobeweging en daarbuiten terug. Het is een sterke kant, wanneer je door creativiteit en presentatievorm de aandacht op je weet te vestigen en daarmee mensen kunt enthousiasmeren. Het zat er volgens mij altijd al in, me door sterke slagzinnen, opvallende campagnes mensen bij (homo-)activiteiten te betrekken. Zo had ik tijdens een middelbare schoolcampagne bij de keuze voor mij als afgevaardigde de slagzin bedacht: "Geld veilig in het laadje, stem Wim Kouwenberg in het raadje"(penningmeester schoolclub).

Vertel eens hoe het allemaal tot stand is gekomen met jou en de ZMS.
WK: Samenvallend met het idee van een eerste homo(woon)huis in Nijmegen door Jan Houterman en Wim van den Broek in de 90er jaren kreeg het idee om een regelmatige samenkomst van oudere homo heren sneller vorm en is er van een homo-woonhuis een zachte dood gestorven (jammer?!) Wim was al 13 jaar mijn huisgenoot en vroeg mij om mee te doen en de bar te verzorgen. Zo raakte ik intensief betrokken bij de activiteiten, die hen bezighielden. Het was in een kelderruimte op de Groesbeekseweg, waar homomannen in een soort van huiskamer elkaar ongestoord met een praatje en een drankje ontmoetten. Dit als voorloper van de ZSM in huidige opzet. Toentertijd, 1987, kwamen er tussen de 50-60 personen per keer en dit initiatief genoot landelijke bekendheid. Het was een 'ondergronds adres' voor homo's, maar het werd wel via Teletekst 413 bekend gemaakt en trok dus de nodige aandacht. Anonimiteit was toen een groot goed, zeker voor hen, die nog niet uit de kast waren en uit angst de Nijmeegse ZSM voor heren bezochten. Ik heb daar naast de beide andere inititiatiefnemers Jan en Wim mijn talenten van sfeer creëren en modereren voor het eerst in praktijk kunnen brengen.

Ja, ik herken dat in je latere optredens tijdens Sinterklaasvieringen in Villa Lila, waar je als moderator excelleerde. Ik begrijp dat de overgang van het initiatief, dat jullie op de Groesbeekseweg en later in In de Betouwstraat overgenomen, door het COC 1997 in het Villa-concept dankbaar werd geïntegreerd?
WK: Het bezoekersaantal was in het nieuwe initiatief aanvankelijk wat minder (minder anoniem) en de sfeer van het souterrain was in de Villa op de eerste verdieping anders, maar ook gezellig en ik in mijn element achter de bar en de nieuwe activiteiten. Ook hier ontstonden uit ontmoetingen vriendschappen en huwelijken. Mensen kwamen vanuit het hele land tot over de Duitse grens. We hebben daar wel eens een Duitse bisschop op bezoek gehad. We maakten goede omzetten, welke zeer welkom waren voor de Villa.

Villa Lila was natuurlijk een prachtig initiatief, maar het geheel was zonder subsidie als particulier initiatief ontstaan, is met de ZMS daarna dus meer in het Nijmeegse COC geïntegreerd en van karakter veranderd?
WK: Ja, in het begin was onze salon uniek. In den lande waren amper mogelijkheden voor oudere mannen elkaar te ontmoeten. In Amsterdam en Den Bosch waren salons. Het ouderenbeleid binnen het COC kreeg door integratie van de herensalon een fundament en kon verder worden verbreid. Kreeg daardoor meer publiciteit en werd daardoor wellicht volwassener.(professioneler)

Je bent niet alleen voor je inzet voor de ZMS op z'n Nijmeegs 'geridderd'. Zou je ook nog iets over je andere activiteiten kunnen vertellen, want ik begrijp dat je vaak onderweg was en bent niet alleen voor COC?
WK: Ja, aanvankelijk voor het COC. Maar via Humanitas, ben ik actief met huisbezoek (buddy): Blinde mensen begeleiden op de fiets of kruiswoordraadsels oplossen.
Ook waren het soms niet uitgesproken 'homofiele mannen', zoals dat toen werd aangeduid.
Binnen Piushove al jarenlang vrijwilliger. Ik begeleid demente ouderen wekelijks. Van samenzang tot spelavonden op de afzonderlijke huiskamers en met de bewoners naar buiten om ergens op de koffie te gaan. Maandelijks met hen ter kerke te gaan. Incidenteel assisteren met koken op de kamers. Daarnaast ben ik in de Kerk Antonius van Padua, eveneens bij mij om de hoek, actief. Het is volgens mij een van meest actieve en vrijwilligersrijkste parochies in Nijmegen. Ik ben daar een van de 85 vrijwilligers Ook hier thuisbezoek van oudere parochianen.Vanuit hier ontstonden de initiatieven voor deelname aan Nijmeegse voedselbank, waar ik elke vrijdagochtend meewerk. Ook dat behoort tot mijn vrijwilligersactiviteiten. Kortom een druk en actief bestaan naast mijn regelmatige gang naar sportschool, om in conditie te blijven.

Omdat je vanwege je diverse inzet voor de stad zo'n goed beeld hebt van wat er in stad zo allemaal gebeurt: Waarvan zou je hopen, dat er in de stad Nijmegen nog meer aandacht aan besteed zou moeten worden met betrekking tot integratie van homoseksuelen?
WK: Ik krijg op de ZMS van ouderen vaak te horen, dat er zo weinig wekelijkse activiteiten op een vaste plek georganiseerd worden. Er zijn zelfs sponsoren, die daar geld voor over zouden hebben. Wie voelt zich geroepen??? Meld je!!!!

Er gebeurt al het een en ander aan voorlichtingsactiviteiten bijv. op de ZMS, naar aanleiding van de regelmatige berichten over uitingen en geweld tegen homo's. Denk je dat zoiets zelf in de stad Nijmegen nog nodig blijft?
WK: Homomannen zijn –en dat blijkt uit het aantal aangiften van discriminatie en geweld bij Bureau Halt of Homomeldpunt- nog vaak terughoudend in het doen van aangifte. Ik hoor soms van ervaringen en heb het zelf ook meegemaakt dat kleine delen van de Nederlandse bevolking dit soort van overlast bezorgen. Dus beschouw ik het zeer zeker nog als een punt, waarop we waakzaam moeten blijven.

Tot slot de vraag of je verrast was tijdens het feest met een enorme opkomst, dat jij deze Nijmeegse onderscheiding van Zilveren Waalbrugspeld ontving?
WK: Ik had tevoren helemaal niets in de gaten. Mijn Duitse vriend Theo was op bezoek en die drong er bij mij op aan een kostuum aan te trekken, iets dat ik bij officiële gelegenheden vaak doe. Toen ik in het Homohuis kwam was ik wel verrast door de opkomst van zo'n 140 mensen, maar ik had nog steeds niet in de gaten, omdat familieleden en kennissen van andere vrijwilligersorganisatie apart werden gehouden. Ik was naar het feest gelokt met het verzoek deel te nemen aan een interview over de geschiedenis van de ZMS. Pas toen de Nijmeegse locoburgemeester Henk Beerten met ambtsketen me naar voren riep en zei dat ik me niet druk hoefde maken, had ik een idee. Maar het had net zo goed kunnen zijn, dat de ZMS als geheel geëerd zou worden. Ik heb een prachtig feest gehad met de komst van familie, vrienden en oude bekenden. Ik heb daarna nog zo'n drie dagen met mijn hoofd in de roze wolken rondgelopen. Clem Bongers kwam ik op de fiets tegen, die riep of ik mijn onderscheiding op had. In een paar woorden: geweldig en dankbaar voor deze erkenning.

[Rogier Crijns]

Kandideer voor de Dalesprijs

Artikel 1.
"Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan."

31 januari 2014 wordt de Burgemeester Ien Dalesprijs uitgereikt.
Kandidaten voor deze eervolle prijs kunnen aangemeld worden bij COC Nijmegen.

Deze prijs is bedoeld ter onderscheiding van vrouwen, mannen of organisaties die in het Rijk van Nijmegen op vrijwillige basis en op zeer persoonlijke en voorbeeldige wijze gestalte hebben gegeven aan artikel 1 van de Grondwet, het artikel dat het beginsel van non-discriminatie verwoordt. Gedacht wordt dus aan mensen die zich ondubbelzinnig en belangeloos inzetten voor de emancipatie van minderheden, voor de gelijke behandeling van achtergestelde groepen en/of voor de bestrijding van discriminatie in de breedste zin van het woord.
De prijs is bedoeld voor personen of groepen in het Rijk van Nijmegen. De prijs wordt jaarlijks in januari uitgereikt. Bij de prijs hoort een oorkonde en een bedrag van € 500,-.
De aanmelding van kandidaat-prijswinnaars is open tot 6 januari 2013 bij COC Nijmegen, St. Anthoniusstraat 1 6511 TR Nijmegen of info@cocnijmegen.nl De aanmelding bestaat uit een motivatie met naam en adresgegevens van de kandidaat en degene die de kandidaat aanmeldt.

Interview met racewonder Mike Verschuur

‘Living in the next en enjoying in the now’

Op 17 juli 2013 werd tijdens Roze Woensdag ‘De Roze Voorloper’ aan autocoureur én geboren Nijmegenaar Mike Verschuur uitgereikt. Een prijs die personen eert die zich bijzonder inzetten voor de integratie van seksuele en genderdiversiteit en de emancipatie van lesbische vrouwen, homoseksuele mannen, biseksuelen en transgenders (LHBT’s). PINK voerde een gesprek met Mike een half jaar na dato.

(Foto: An Stalpers/Fotografica)

Hoe gaat het met je, zowel sportief, werk als privé?
‘Het raceseizoen zit er nu op, dus is het op sportief gebied rustig. Eind oktober was ik de runner-up op het EK Mégane Trophy in Barcelona. Ontzettend jammer, omdat ik drie keer ben uitgevallen en daardoor punten heb misgelopen. Dat heeft er voor gezorgd dat ik niet met de grootste beker en (niet onbelangrijk) € 150.000 naar huis kon gaan. Ik ben nu vooral druk met mijn eigen evenementenbureau Carbon Events, waarin ik een totaalconcept aan bedrijven aanbiedt in de vorm van bijvoorbeeld een bedrijfsfeest inclusief locatie en entertainment. Eigenlijk is dat vergelijkbaar met de aankoop van een nieuwe auto: de basis is goed, maar het optiepakket maakt het helemaal af.’
‘Privé gaat het boven verwachting met me. Ik woon nu voor het eerst samen met mijn vriend Rudo. Als je mij dat twee jaar geleden had gevraagd, had ik gezegd: ben je niet helemaal goed bij je hoofd? Hij is de rustige factor van ons tweeën. Dat heb ik wel nodig met mijn temperament.’

Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?
‘Ongeveer twee jaar geleden via een gemeenschappelijke vriendin. Dat is eigenlijk best een grappig verhaal. Ik was met haar op een speciaal themafeest van de bekende host(ess) Mayday en had mij helemaal in stijl verkleed als Aladin. Mijn vriendin stelde Rudo aan mij voor als de perfecte ‘match’. Wars van koppelpogingen, stond ik daar in mijn Aladin pak met een niet-verklede leuke jongen te praten. Op dat moment wenste ik dat ik dat pak had thuisgelaten en hield een beetje de boot af. Pas later, na een keer samen drinken en uit eten is uiteindelijk tijdens oud-en-nieuw de liefde opgebloeid.’

Wil je uiteindelijk trouwen?
‘Vroeger heb ik nooit zo nagedacht over kinderen en trouwen. Ik vond dat iets traditioneels. Inmiddels wil ik dat in de toekomst eigenlijk best wel. Althans, ik sta er voor open. Voor volgend jaar organiseer ik de trouwerij voor mijn zus. Dat heeft iets heel moois.’

Wat is dan je ideale huwelijksauto?
‘Absoluut een oldtimer, bijvoorbeeld een oude Porsche of Bentley. Die hebben een retro uitstraling, zijn niet fout en hebben iets chics. Overigens wil ik wel trouwen in het buitenland.’

Je woont nu in Amsterdam, ben je daar veel in het uitgaansleven te vinden?
‘Dat valt reuze mee, want ik ben druk met mijn eigen bedrijf en autoracen. Af en toe vind ik het nog heel leuk om de stad in te gaan. Het liefst naar feesten en festivals. Kroegen vind ik minder leuk.’

Heb je nog een band met Nijmegen, waar je bent geboren?
‘Mijn vader woont nog steeds in Nijmegen en mijn opa in Berg en Dal. Ik ben opgegroeid in de wijk Kwakkenberg. Vroeger had ik veel vrienden in Nijmegen, maar dat is langzamerhand verwaterd. Geen idee eigenlijk hoe het homoleven in Nijmegen er uitziet. Gedurende mijn Nijmegen periode wilde ik nog niet uitgaan in de homoscene.’

Als prominent autocoureur maak je homoseksualiteit zichtbaar en ben je voor velen een inspiratiebron. Heb je getwijfeld over het uit de kast komen?
‘Daar heb ik geen moment over getwijfeld. Ik ben me er ook veel beter door gaan voelen en beter door gaan racen. Ik denk wel dat het veel moeilijker uit de kast komen is in kleine plaatsen. In bijvoorbeeld Amsterdam is homoseksualiteit beter geaccepteerd. Je hebt hier veel gayminded feesten en kan je op dat terrein makkelijk verder ontwikkelen.’
Mijn eerste publiekelijke coming out was in 2009, toen ik Europees kampioen in Spanje werd. Tijdens en na de races werden we gevolgd door een journalist van de Telegraaf. De journalist logeerde in hetzelfde hotel en omdat je elkaar dagelijks spreekt, heb je het ook, naast de sport, over privézaken. Logischerwijs kwam ook naar voren dat ik op mannen viel. Waar ik niet op had gerekend is dat het uiteindelijke krantenartikel grotendeels over mijn homoseksualiteit ging in tegenstelling tot mijn sportieve prestaties. Ik was best verbaasd dat hier zoveel aandacht aan werd besteed. De aandacht die het genereerde, zorgde er bij mij voor dat ik een jaar mediastilte heb opgezocht. Ik ben namelijk gesteld op mijn privacy en privéleven.’

Als je topvoetballer was geweest, had je het dan ook gedaan?
‘Dat weet ik niet. Binnen het voetbal krijg je als homo op dit moment zo’n stempel. Je wordt overspoeld met media-aandacht. Aan de ene kant kun je daarmee een taboe doorbreken, maar aan de andere kant ligt de nadruk er, door alle goedbedoelde initiatieven, nu zó op dat je sterk in je schoenen moet staan.’

Heb je contact met andere prominente homo’s in de sport?
‘Enkele, maar sport beoefenen doe je vooral individueel. Ik wil mij als sporter, die toevallig homo is, niet onderscheiden van iemand anders. De interactie met hetero’s vind ik juist heel leuk. Ik kijk niet naar geaardheid, afkomst etc. bij vriendschappen. Met speciale homosportverenigingen houd ik me ook niet bezig. Ik wil gewoon bij de top horen. Als iemand wil volleyballen met alleen maar homo’s, moet hij of zij dat zelf weten, maar het is niks voor mij. Alhoewel het wel heel grappig kan zijn, een stel valse nichten in één team. Dat vraagt om ruzie.’

Olympische spelen Rusland komen er aan. Vanwege de anti-homowet daar wordt soms gesproken over een boycot. Hoe kijk jij hier tegenaan?
‘Ik kies dan voor de sport. Je bent sportman of niet. Op een gegeven moment was ik ook helemaal klaar met deze discussie. Als sportman/-vrouw zijnde wil je gewoon winnen, punt. Zelf heb ik ook races in Rusland gereden. Dan ga ik niet naar Rusland toe om een nieuwe relatie te zoeken. Bovendien wordt ik met al die bodyguards goed beveiligd. Niemand die je dan wat kwaad doet. Het is gewoon een ander land. Ik respecteer hen, maar zij zouden ons ook moeten respecteren. Natuurlijk is het goed dat het kenbaar wordt gemaakt. Als sporter moet je die belasting niet dragen. Vanzelfsprekend wil je wel jezelf kunnen zijn en je vrij voelen in je sport.’

[Demian Stokebrand]

DE TUSSENBALANS

Sunny Mathew John Derks

Geboortedatum en plaats: 25 september 1989, Belfeld
Opleiding: Culturele en Maatschappelijke Vorming (HAN Nijmegen)
Daarvoor, Artiest Cultureel Ondernemer (ROC Nijmegen)
Momenteel loop ik mijn 3e jaars stage bij COC Nijmegen
Beroep: Student
(Vrijwilligers-)werk: In het weekend werk ik bij een kledingzaak.
Woonsituatie: Ik woon sinds kort weer thuis.
Woont samen met: Mijn moeder en haar vriend.
Vrienden/vriendinnen: Meer vriendinnen dan vrienden:)
Geloof: Ik ben christelijk opgevoed, maar heb verder niks met het geloof. Verder vind ik Boedisme een mooie levensovertuiging en geloof ik in ‘Wie goed doet, goed ontmoet’.
Kinderwensen: Ik zou wel graag willen adopteren in de toekomst.
Politieke voorkeur: Links!
Vervoermiddel: Lang leve het openbaar vervoer! Maar ook mijn fiets en steel ik regelmatig de auto van m'n ouders ghehe.
Hobbies: Street/hiphop dance, winkelen, fotografie, creatief bezig zijn, gezellig samen zijn met vrienden en familie.
Favoriete literatuur: Ik lees het liefst tijdschriften en magazines. Voor een dik boek heb ik geen geduld. Wel lees ik literatuur die nodig is voor mijn studie.
Favoriete films: Feel good movies en praktisch alle films waar een high school in voor komt.
Favoriete muziek: R&B, hiphop, house
Welke kranten lees je: Metro en de Sp!ts
Favoriete omroep: Comedy Central en RTL 5 (I love pulp-tv!)
Favoriet vakantie-oord: Die heb ik niet specifiek. Ik wil nog een keer een Europatrip maken, een rondreis door de Verenigde Staten lijkt me heel mooi en Tokyo wil ik graag zien.
Favoriet eten: Heel veel.... Het liefst lekker van verschillende culturen. Zolang het maar geen ogen heeft gehad. Vlees en vis eet ik namelijk niet.
Favoriete drank: Safari-Cola
Favoriete kleding: Urban/street fashion
Uitgaan: Reguliers Amsterdam, Molenstraat Nijmegen, Manhattan Arnhem
Verslavingen: GTST
Goede eigenschappen: Positief, optimistisch, gezelligheidsmens
Slechte eigenschappen: Ochtendhumeur, ongeduldig, ik praat soms (te) veel
Wat zie je als hoogtepunt in je leven: Een concertbezoek van Mariah Carey
En wat als dieptepunt: Als je in de winkel wilt pinnen en de automaat zegt 'Geen saldo'.
Bewondering voor: Mariah Carey en Jennifer Lopez
Hekel aan: Mensen die zich anders voor doen dan ze werkelijk zijn.
Val op (uiterlijk of karakter): In eerste instantie kijk ik naar uiterlijk daar ben ik heel eerlijk in, maar innerlijk is natuurlijk ook heel belangrijk. Gewoon een goede combi van beide!
Eerste homo/lesbische seksuele ervaring: Mijn eerste echte liefdeskus was toen ik 15 jaar was, met mijn eerste vriendje uit Amsterdam in het Goffertpark in Nijmegen.
Heteroseksuele ervaring: Heb ik niet en hoef ik niet ;)
Coming out: Toen ik 15 was kwam ik er voor uit. Dit liep vrijwel vlekkeloos. Bijna iedereen had het al zien aankomen. Ik had een goede timing uitgezocht, namelijk in de zomervakantie nadat ik klaar was op de middelbare school. Ik zag mijn vervolgopleiding als een nieuwe start.
Homo/lesbo bars: Geen specifieke voorkeur voor een bepaalde bar. Reguliers in Amsterdam vind ik wel heel gezellig. Ik ga overigens net zo graag hetero stappen.
Discriminatie ervaringen: Hier heb ik nog nooit last van gehad gelukkig.
Potten/potenrammer ervaringen: Ook hier heb ik geen ervaringen mee.
In voor park/baan, sauna's, blind dates of andere avonturen: Ik kom net uit een relatie van 6,5 jaar. In die zin heb ik de komende tijd nog even geen behoefte aan contact. Maarja, wat op je pad komt zoek je niet uit.
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: Ik ben eigenlijk altijd aan het werk; vijf dagen in de week stage of school en in het weekend werk ik. Een vrije dag zit er voor mij bijna niet in, tenzij ik vrij vraag. Gelukkig doe ik alles met plezier en ervaar ik het niet als een last, maar af en toe iets minder mag wel.
En waar te weinig mee: Waar ik te weinig mee bezig ben durf ik zo 1,2,3 niet te zeggen. Misschien besteed ik soms te weinig aandacht aan mijn familie en vrieden omdat ik altijd zo druk ben.
Speciaal doel of ideaal: Het leven is een zoektocht naar geluk. Wie zoekt, zal vinden...

Theater Merano: Sterren van de Hemel

‘Als dan toch iemand de lul is, kan het maar beter de kip zijn’, volgens Paul in het nieuwe stuk van theatergroep Merano “Sterren van de Hemel”. Maar het zal niet alleen de kip zijn die ontveld en ontbeend op een serveerschaal eindigt. Merano zapt in 15 tragikomische scènes tussen 3 verhalen van het zoeken naar geluk en hoe dat je leven op z’n kop zet. Uiteindelijk is iedereen op zichzelf teruggeworpen en later komt iedereen tot de conclusie dat die keuzes vaak meer met het hart en de hormonen zijn gemaakt dan met gezond verstand. De roze babyboom, het grote aantal scheidingen bij lesbische stellen, de huidige tendens waarin homomannen het niet zo nauw nemen met veilig vrijen wordt in dit stuk op een originele manier voor het voetlicht gebracht. Merano brengt dit tragikomische stuk van Frank Houtappels (schrijver van o.a. Koefnoen, ‘t Schaep en Gooische vrouwen) met trots en flair!

Regisseur: Eric Dechnar,
Spelers: Nicole Honneff, Syl van Bommel, Fred Wolters, Cliff Molewijk, Herman Sittrop, Mariska van Ruiswijk, Baukje van der Veen, Marcel Stoks
Speeldata: 14 en 15 december en 11 januari in Theater De Lindenberg, Nijmegen en op 4 januari Ostadetheater Amsterdam.

Horeca-icoon stopt er mee

‘Ik ga iets moois tegemoet’

Een icoon van de Nijmeegse homohoreca neemt afscheid. Kevin Nanlohy volgt zijn hart en gaat samenwonen met zijn vriend Steve in Amsterdam. 18 jaar is hij in Nijmegen actief geweest bij Pinkeltje, Villa Lila, de Mythe, Café Mets en als redacteur voor PINK. Reden genoeg om met hem terug, en weer vooruit te kijken.

De ‘Ik heb nooit gedacht dat ik Nijmegen ooit zou verlaten. Nijmegen is mijn leven. Hier voel ik me altijd thuis. Nu het zo fijn gaat met Steve is het tijd voor een nieuw avontuur.
Ik vind het ook wel doodeng en spannend tegelijk. Het is wel de grootste stap die ik ooit gezet heb.’ Aldus Kevin.

Alle moed bij elkaar geraapt stapt hij als 18 jarige op een vrijdagmiddag de Inloopwinkel van het COC / Pinkeltje binnen en krijgt te horen dat de homojongerengroep Pinkeltje op maandagmiddag open huis houdt. De maandag erop stapt hij een nieuwe wereld binnen.

‘Ik heb me opgegeven voor de Introgroepen, ik ging naar de theemiddagen en heb er veel vrienden ontmoet. Vervolgens ben ik bij de bargroep van Villa Lila gaan werken. Ook heb ik nog een paar dagen bij ’t Bakkertje gewerkt, maar dat was niet mijn ding. Uiteindelijk ben ik in de Mythe gaan werken. Dat was helemaal fantastisch; een echte homodisco. Ik was daar al elk weekend te vinden. Halverwege de jaren ’90 was het er elke dag druk en ontmoetten gelijkgezinden er elkaar. Daar heb ik 7,5 jaar gewerkt tot het werd overgenomen door Villa Lila. Ook café Mets is in die tijd overgenomen en veel publiek ging van het ene naar het andere café. Het was één groot feestje. Nadat ik bij de Mythe gestopt was, hebben Rian, Rian en toen nog Kim me gevraagd voor de Mets. Dat is nu weer 8 jaar geleden. Eigenlijk had ik de lerarenopleiding Engels willen doen, maar daarvoor kon ik uiteindelijk niet voldoende motivatie en discipline vinden.’

Kevin schreef jarenlang columns onder de naam Vex in het blad van homojongerenorganisatie Pinkeltje, later Dito!. Hij ontpopt zich als een eigenzinnig waarnemer en creatief schrijver met een soms typische kijk op de zaken.

‘Ik ben breed geïnteresseerd en vind het leuk om iets te delen. Dat helpt ook in het werk achter de bar. Je kunt met echt iedereen wel een praatje maken. Er is altijd wel iets te vinden waar je het over kunt hebben. Dat is wel een kracht want de homoseksualiteit is soms de enige gemene deler en kom je verder alle soorten mensen tegen. En je krijgt van alles wat mee. In 18 jaar heb je de hele scene meegemaakt. Met de zomerfeesten zie je veel mensen toch een keer terug komen. En dat zal ik zelf ook zeker doen als ik Amsterdam woon. ‘

‘In Amsterdam heb ik wel vrienden en familie, maar ik ken er niet veel mensen. Dat is ook wel fijn. In Nijmegen koppelen ze je toch altijd aan je werk en moet je je representatief gedragen. Daarom is een beetje anonimiteit soms wel lekker. In Amsterdam ga ik eerst werk zoeken en misschien een vertaalopleiding doen. Steve werkt overdag. Omdat we samen willen zijn, zoek ik geen nachtwerk meer. Ik zal bij uitzendbureaus gaan beginnen en hoop zo een leuke baan te vinden. Ik heb een beetje vastigheid nodig. We gaan een woning zoeken. Maar eerst trek ik bij Steve in. Dat is ook een grote stap, maar Steve en ook zijn familie geven mij echt het gevoel dat ik welkom ben. Het voelt fijn en een warm nest geeft ook veel rust. In Nijmegen laat ik veel vrienden en familie achter en ik zal daarom ook vaak terug komen. Steve is daarin heel begripvol. Hij wil me niet uit Nijmegen weghalen of ontvoeren. En tenslotte is het maar een treinreis van anderhalf uur.’

‘Terugkijkend op de homohoreca in Nijmegen vind ik het jammer dat er geen homodisco meer is. Ooit waren er wel 5 en nu zijn er 3 homocafeetjes. Het is zonde dat het niet groter is. Dat zie je wel in elke stad en het krabbelt ook wel weer op. Feesten worden wel goed bezocht. Het ligt dus niet aan de homo’s in Nijmegen dat de horeca klein is. Goed initiatief ontbreekt. Als je het goed aanpakt geloof ik dat er meer mogelijk is. Je moet uitgaan aantrekkelijk maken. Een plek organiseren waar veel mensen zich op hun gemak voelen en zichzelf kunnen zijn. Je kunt werken met bepaalde avonden voor bepaalde doelgroepen, maar waar iedereen welkom is, zoiets als in Mets. Je moet je wel flexibel opstellen, enerzijds leiding nemen, anderzijds meegaand zijn. En je moet je zelf blijven vernieuwen. Dat klinkt logisch, maar is moeilijker dan het lijkt.’

En je moet je zelf blijven vernieuwen zegt Kevin.
‘Ik heb hier met enorm veel plezier vertoefd en gewerkt. Je laat toch vrienden en liefdes achter. Ik ga dit enorm missen. De mensen hebben het er over. Het komt steeds dichter bij en ik moet soms even slikken. Ik ga een hoofdstuk sluiten en ga door naar het volgende hoofdstuk. Ik ga iets moois tegenmoet.’
De laatste dienst die Kevin werkt is met oud en nieuw. Op vrijdagavond 10 januari neemt hij afscheid van vrienden en klanten in: café Mets.

[Bart van Dam]

Iedereen die wel eens een drankje besteld heeft in de Nijmeegse homohoreca zal hem kennen. Kevin Nanlohy stopt met de horeca en verhuist naar Amsterdam. Hij volgt zijn hart en gaat met zijn vriend samenwonen.

Onderzoek

Zo af en toe valt mijn oog op een volslagen absurd artikel in de krant. Wist je bijvoorbeeld dat heteroseksuele fruitvliegjes homoseksueel worden van te veel drank? Of als de temperatuur boven de 30 graden Celsius stijgt? Toegegeven, ik heb een rijke fantasie, maar dit verzin ik helaas niet. Fuck kanker, aids en vaatziekten. Onderzoek naar homoseksuele fruitvliegjes, dat is pas echt belangrijk.
Ik vraag me bij het lezen van deze artikelen altijd af wie dit soort onderzoeken uitvoert, en nog interessanter, wie het betaalt. Maar bovenaan mijn lijstje vraagtekens bij dit soort onderzoeken staat nog altijd het waarom? Hoopt de wetenschap mij met dit soort onderzoek te genezen van mijn homoseksualiteit? Ligt er straks een middeltje in het schap om me heteroseksueel te maken, tussen de viagra en de zwangerschapshormonen in?
Ik besloot de wetenschap voor te zijn en de proef op de som te nemen afgelopen weekend. Ik heb al maanden een oogje op een lieftallige dame die niet voor mijn team speelt. Bij een goed glas wijn en een knabbeltje heb ik de thermostaat naar 32 graden gedraaid. Tot mijn vreugde resulteerde dit in het uittrekken van enkele overtollige kledingstukken maar verder bleef het akelig platonisch.
Ten einde raad heb ik toen de wijn maar aangelengd met wodka. En wat denk je? Het hielp! Ze liet zich verleiden tot het spelen van strippoker, wat resulteerde in het uittrekken van de resterende kledingstukken en toen... viel ze in een halve coma op mijn vloerkleed. Tja, ik had toen waarschijnlijk van de situatie gebruik kunnen maken, maar op dat soort momenten word ik toch spontaan aseksueel.
De volgende ochtend werd de poes als vanouds weer wakker met een kater. En een grote behoefte aan ijsklontjes.
Ik kan dus concluderen dat mensen niet op dezelfde manier op temperatuurschommelingen en alcohol reageren als fruitvliegjes.
Ik heb de gasrekening van die avond maar ingediend bij de overheid. Ik heb tenslotte belangrijk wetenschappelijk onderzoek verricht. Misschien staat het morgen wel in de krant.

[Wooden Shoes]

Vrijwilliger van het jaar

Elk jaar reikt COC Nijmegen de wisselbeker uit aan de Vrijwilliger van het jaar. Dit jaar gaat de prijs naar Rense Havinga en zijn transgenderteam. Rense en teamgenoten hebben dit jaar een keur aan activiteiten opgezet. De Nationale transgenderdag hebben zij naar Nijmegen gehaald. 23 november staat een informatiestand ’s middag vanaf 12 uur in de Broerstraat. Een informatief programma van 13.00 tot 17.30 uur in het Roze Huis. Een stille tocht start om 19.30 bij het roze huis, waarna de herdenking op de Grote Markt start om 20.00 uur. Afsluiting met live muziek van 21.00 tot 23.00 in het Roze Huis. Deelname is gratis en iedereen is welkom.
(Foto: BvD)

Wist je dat?

De film ‘La vie d’Adèle’, die een gouden Palm won op het filmfestival van Cannes, doet nog altijd een hoop stof opwaaien. De controverse gaat niet zozeer over het feit dat twee pubermeisjes verliefd op elkaar worden, maar vooral over het feit dat ze hun liefde consumeren in een 10 minuten durende seksscène die volgens tegenstanders ‘pornografisch’ en ‘gevaarlijk’ is (vast niet zo gevaarlijk als een grapje over de koran maken). Niet alleen de conservatieven protesteren; ook vanuit de homogemeenschap klinken bezwaren. Zo zou de seksscène onrealistisch zijn en duidelijk bedacht vanuit het standpunt van een heteroseksuele man. Nieuwsgierig geworden? ‘La vie d’Adele’ is te bekijken in Lux.

Een meerderheid van het huis van afgevaardigden in Hawaii stemde in met het homohuwelijk. Daarmee wordt Hawaii waarschijnlijk de 16e staat in de V.S. waarin het homohuwelijk is toegestaan. President Obama kondigde aan het begin van het jaar aan dat hij het homohuwelijk in heel de V.S. gelegaliseerd wil hebben en boekt langzaam maar zeker succes. Nu maar hopen dat de volgende president de vooruitgang niet weer terugdraait.

Het Europees Hof van Justitie heeft bepaald dat LHTB asielzoekers niet teruggestuurd mogen worden als hen in het land van herkomst gevangenisstraffen of erger boven het hoofd hangen wegens hun seksuele voorkeur. Eerder gold dat LHTB asielzoekers ‘een bepaalde mate van terughoudendheid’ in acht moesten nemen en niet zomaar recht op asiel kregen.

Feest! – *Marc van Unen*

Iedereen die mij kent weet: ik ben dol op een feestje! Ik mag graag van partijtje naar vernissage hobbelen, een diner dansant sla ik nooit over en voor een late night supper kun je me altijd wakker maken. Gooi er een glaasje (nep) champagne tegenaan en ik ga helemaal juichen. Of het nu een middagje cultuur in de Lindenberg is of een avondje lallen, brallen en omvallen op het terras van café Mets, ik zet het graag in mijn agenda.
Een kennis vroeg mij laatst of ik alleen naar “homo”bijeenkomsten ga. Dat vond ik een bijzondere vraag. Wordt een heteroman ooit gevraagd of hij alleen maar naar heteromannenbijeenkomsten ga? Zou Anky van Grunsven alleen maar naar pony- en paarden-instuifjes gaan? Mag je van een hockeymeisje verwachten dat ze al haar vrije tijd in de kantine doorbrengt waar ze marlboro-light rokend en krijsend haar hese hockeystem verder kan perfectioneren? Nee natuurlijk niet! Hetero’s wordt nooit gevraagd of ze alleen maar naar heterobijeenkomsten gaan. Maar waarom krijgt de roze medemens dan meermaals deze vraag voorgeschoteld? Of andersom, áls je dan naar een roze soiree gaat en daar op het werk melding van maakt, dan verzucht de helft van de collega’s dat integratie begint met homo’s die zich onder hetero’s mengen (niet andersom hè....).
Maar om antwoord te geven op de vraag van de kennis: ik vermaak me overal! Al schenkt men zoete witte wijn uit een jerrycan, al zijn de toastjes belegd met natte Franse kaas of dodelijk vermoeide leverworst, ik vind het allemaal prima zolang het gezelschap maar aangenaam is. En dan heb ik het liefst mijn echte vrienden om me heen. Ook daarover heb ik soms wat uit te leggen. Een homo die lesbiennes tot zijn beste vrienden (of is het dan vriendinnen?) rekent, dat is voor sommigen ondenkbaar. Ze bestaan nog hoor: roze mannen die alléén maar homovrienden hebben en lesbo’s die exclusief met lesbo’s omgaan. Bottendaal lijkt soms een lesbisch enclave en Nijmegen-Oost doet daar als homotegenhanger niet voor onder.
Helemaal prima natuurlijk, maar ik hou van variatie. Vandaar dat ik soms naar een COC-evenement ga met mijn homovriendjes om daar onze zingende heterovriendin toe te juichen. Een andere keer ga ik met mijn lesbische vriendin en wat homomannen een weekendje we-noemen-het-zeilen-maar-het-is-voornamelijk-Weduwe-Joustra-wegtikken. Met carnaval vind ik mezelf terug op een kindermiddag met het jong grut van heterovrienden waar ik al 30 jaar lief en leed mee deel. En soms, heel soms, zit ik gewoon een avondje op de bank en kijk ik Dynasty op dvd. In mijn eentje, want niemand van mijn (hetero/homo/lesbeau)vrienden wil die topserie uit de jaren tachtig zien. Raar...

Interview Ellen Lankhorst

Tussenbalans van een lesbische moeder

Trots is ze op de manier waarop ze haar leven heeft kunnen vormgeven. Schatplichtig aan degenen die voor haar het pad vrijmaakten. Ellen Lankhorst, vrijwilliger bij Breaking the Silence, het team dat zich binnen COC Nijmegen bezig houdt met het lot van LHBT's over de hele wereld, gunt dat anderen ook. PINK sprak met haar en maakte een tussenbalans van deze bijzondere dame, die op het moment van het interview juist haar drieënzestigste verjaardag gevierd had.

Ellen woont al ruim 40 jaar in Nijmegen, en zou er ook nooit meer weg willen. Ze is geboren in Zwolle en heeft haar jeugd doorgebracht in Deventer. Ze komt uit een Katholiek nest. Haar vader was schoolhoofd die een conservatieve moraal uitdroeg, en waar Ellen als tiener veel strijd mee moest voeren. Taboes waren ook echt taboes. Later in haar leven zou Ellen daar nog mee te maken krijgen.

Studententijd

Ellen kwam in 1970 in Nijmegen wonen, waar ze sociologie ging studeren. 'Om de maatschappij te willen veranderen', aldus Ellen, wat neer kwam op verzet tegen de 'burgerlijke studie", maar ook op tijdens de studie maatschappelijk relevante werkzaamheden verrichten. Met medestudenten richtten ze de 'Gastarbeidwinkel' op. Ze genoot van die tijd. Op haar vijfentwintigste werd Ellen verliefd op de Utrechtse Ineke, die werkte op de school waar Ellen inmiddels docent was. Zodra ze zich realiseerde dat ze lesbisch was, had ze haar coming out. Voor haar vrienden in Nijmegen, bij wie homoseksualiteit meer voorkwam. Voor haar vader, die op dat moment ernstig ziek was. Die wijdde er echter niet veel woorden aan. Ook voor haar moeder, voor wie eigenlijk hetzelfde gold: ' we hoeven het er niet altijd over te hebben, hé'. Ze spraken er, zo bleek later ook, met niemand over.

Kinderen

Niet alleen wist ze dat ze op vrouwen, en in het bijzonder op Ineke viel, ook wist ze dat ze met Ineke samen kinderen wilden krijgen. Een weloverwogen voornemen, waarvoor ze ook bij andere vrouwen te rade gingen. Kozen ze voor een bekende donor of een onbekende donor? Hoe ga je het je kinderen later vertellen? Hoe ga je om met je omgeving? Houd je bij de schoolkeuze rekening met de houding van de school? In een Lesbische moedergroep bespraken ze dergelijke vragen. Haar vader overleed kort na het begin van Ellens zwangerschap, maar had haar nog wel mee kunnen geven dat hij er vrede mee had. Dat bleek maar goed ook, want hij was net overleden, of haar tantes wisten haar te vertellen dat het maar goed was dat haar vader niets van haar zwangerschap had geweten. Haar moeder vond het te moeilijk aan anderen te vertellen. Ellen ging vrolijk alle buren en tantes en ooms langs om het heuglijke nieuws te vertellen. Uiteindelijk kregen ze twee dochters.

Over de reacties van de omgeving hebben ze in de loop van de jaren niet veel te klagen gehad, hoogstens wilde haar omgeving keer op keer weten welke dochter nu van welke moeder was, terwijl Ellen juist centraal stelde dat ze samen ouders waren van twee dochters. Ellen: 'wat ik me herinner, was dat mijn dochters op de camping met vriendinnen de voortent in renden, 'dat is mama Ellen, dat is mama Ineke' riepen en daarna weer verder raceten. Onze kinderen legden later uit dat de vriendinnetjes hadden gezegd dat twee moeders hebben, niet bestond. We realiseerden ons natuurlijk dat hun vriendinnen onze gezinssituatie vaak wel bijzonder vonden, maar zagen ook hoe heerlijk praktisch kinderen daar mee om kunnen gaan. Onze dochters waren wel zeer ontsteld, toen ze uit de media hoorden dat elders homoseksuelen ernstig gediscrimineerd werden, maar zich ook realiseerden dat hun eigen moeders ook homoseksueel waren. Ze vonden dat zeer onrechtvaardig'. Zelf heeft Ellen haar dochters –toen ze klein waren- altijd proberen te beschermen tegen intolerante geluiden.

Juridische status

Ellen en Ineke hebben in de jaren '80 wel een samenlevingscontract getekend, maar de juridische status op het gebied van ouderlijk gezag van beide moeders over beide dochters kon in die tijd nog niet goed geregeld worden. Toch heeft Ellen dat nooit als een probleem ervaren. Inmiddels heeft ze twee volwassen dochters en hebben ze via een testament het erfrecht geregeld.

Bewust

Ellen: 'ik heb me vanaf de jaren 80 erg trots gevoeld. Dat was een heel sterk gevoel. Wat heb ik een geluk dat ik in deze tijd en op deze plaats leef, dacht ik al die tijd. Als ik ouder was geweest, was het allemaal anders gegaan. Aan alle voorgangers die voor mij het pad plaveiden, ben ik altijd schatplichtig geweest. Het is met dit bewustzijn, deze trots en deze dankbaarheid, dat ik me sinds die tijd in en naast mijn werk graag inzet om ook een klein steentje bij te dragen om dit ook voor anderen elders te kunnen bereiken. Dan heb ik het over openheid naar mijn leerlingen toe, mijn tijd bij de voorlichtingsgroep van het COC, over mijn lidmaatschap van de gemeentelijke adviescommissie homolesbisch beleid uit 1988 en over de jaren dat ik actief ingezonden brieven schreef als een medium zich op een bepaalde manier over homoseksueel ouderschap uitliet. Ik heb het ook over Breaking the Silence, waar ik actief ben en waar we de laatste tijd steunacties voor Iranti voeren, een groep dappere lesbische vrouwen uit Zuid Afrika. In Nederland is de afgelopen dertig jaar een hoop verbeterd, dat heb ik zelf echt gemerkt, maar het klimaat op scholen blijft om aandacht vragen. Jongeren zijn kwetsbaar en kunnen ook hard voor elkaar zijn, ook al zijn volwassenen juist toleranter'.

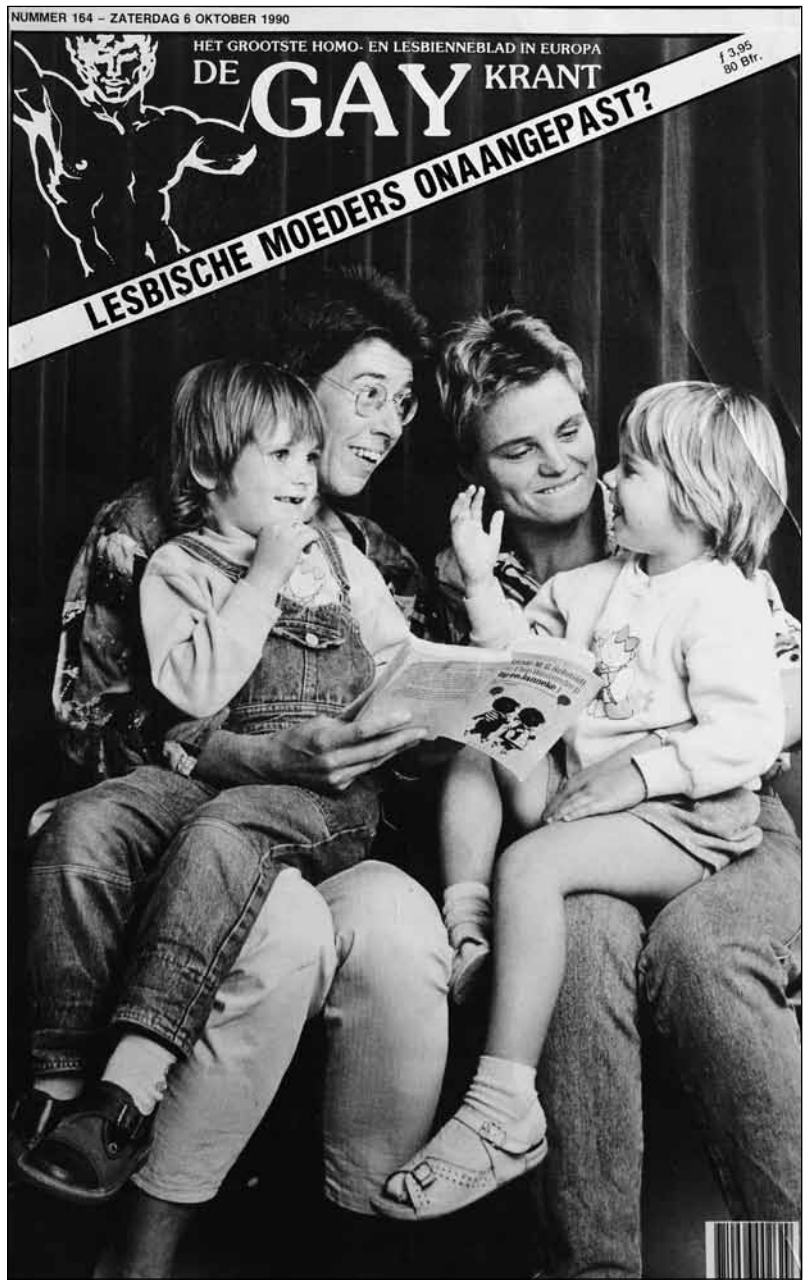

Ouder

Hoe ziet Ellen haar toekomst? Nog een of twee jaar, en Ellen zal met pensioen gaan. Ellen: 'Ik heb in de afgelopen vijfentwintig jaar als hobby geschilderd. Ik heb laatst mogen exposeren in de Openbare Bibliotheek, en dat was wel bijzonder. Ik neem me voor om dat na mijn pensioen uit te bouwen . Maakt Ellen ook lesbische kunst?
Ellen: 'hoewel ik best vaak vrouwen schilder – maar welke kunstenaar doet dit niet! – is mijn kunst niet lesbisch, daarvoor is het misschien ook te weinig figuratief. Ik vind het best 'n aardig idee. Misschien kan ik eens in navolging van Clem Bongers portretten van bekende lesbische activistes proberen te schilderen'. Daarnaast houdt Ellen er rekening mee dat ze tegen die tijd oma is geworden. Hoewel ze vindt dat grootouder als identiteit door haar leeftijdsgenoten nogal eens wordt overdreven, kijkt ze er stiekem wel naar uit.

[Joost Hermus]

25 jaar Adviescommissie homo-/lesbisch beleid

Wethouder daagt jarige commissie uit

De adviescommissie homo-/lesbisch beleid viert haar 25 jarig bestaan met een expertbijeenkomst. Onderwijs, sport, veiligheid en zichtbaarheid zijn de belangrijkste thema's waarop homo-/lesbisch beleid van gemeenten zich op richt. Nijmegen ontving meermaals de Lantaarnprijs voor haar voorbeeldig beleid.
De resultaten qua toegenoemen tolerantie zijn bovendien aantoonbaar goed. De adviescommissie heeft dit allemaal aangejaagd met haar (on) gevraagde adviezen. Wethouder Bert Frings dankt de commissie voor 25 jaar scherp advies en strijdbaarheid en daagt ze uit om na te blijven denken over de toekomst.

'Hoe borg je seksuele diversiteit in gemeentelijk beleid? Raakt diversiteitsbeleid niet ondergesneeuwd in de massa van de mainstreaming? Zeker als de WMO veel meer taken bij de gemeenten legt. Hoe organiseer je invloed van de burger in het beleid? Is een adviescommissie homo-/lesbisch beleid op de toekomst voorbereid?' Met deze vragen daagt wethouder Bert Frings de adviescommissie uit om vooruitstrevend te zijn in een snel veranderende wereld.
'Mainstreaming is noodzakelijk. Het doelgroepenbeleid van de afgelopen 25 jaar is tot alle grenzen gegaan. Het college van B&W haakte af. De ambtenaren haakten af. Mainstreaming van het beleid over seksuele diversiteit heeft heel wat discussies met de commissie opgeleverd. Het risico dat de doelgroepen ondergesneeuwd raken is aanwezig. Verankering in beleid vraagt om een lange adem, en een commissie die scherp is.' Aldus wethouder Bert Frings.

Hij ziet in de bedreiging tegelijkertijd ook kansen. De gemeenten krijgen veel meer taken. Op het gebied van zorg en welzijn organiseert Nijmegen dat in sociale wijkteams. Generalisten werken lokaal, maar kunnen specialisten oproepen. 'Een mens bestaat niet uit een partje sekse, seksuele oriëntatie, een partje culturele achtergrond, enzovoorts. Een mens is een 'compleet' leven. Wanneer iemand hulp of ondersteuning nodig heeft, telt dat complete leven. Aan de keukentafel vragen we niet meer wàt iemand nodig heeft, maar wíe er belangrijk voor iemand is. En zo willen wij de mensen optimaal helpen. Specialistische ondersteuning kan in dit verband betekenen dat kennis omtrent LHBT's beschikbaar komt.'
De wethouder ziet de gemeentelijke taken qua omvang enorm toenemen. Hij verwacht dat gemeenten dit niet meer alleen kunnen. Zeker kleine gemeenten zullen het moeilijk krijgen. Daarom is regionale samenwerking noodzakelijk. Ook hier ziet hij kansen om aandacht voor HLBT's op plaatsen te krijgen waar dit totnutoe niet aanwezig was. Over dit soort kansen wil hij de discussie met de commissie graag aangaan.

In het onderwijs zijn enorme stappen gezet met voorlichting over diversiteit in het basisonderwijs, voortgezet onderwijs en het ROC. De tolerantie in de stad en regio is waarneembaar toegenomen. 'Toch is de tolerantie gering onder allochtone jongerenwerkers. Daarom wordt het project 'Veilige Haven' gericht op ondersteuning voor allochtone HLBT's, gecontinueerd.'
De wethouder erkent verder dat op het gebied van sport het beleid niet geslaagd is. 'We hebben er niet hard genoeg aan getrokken. Er is meer overleg en actie nodig met de afdeling Sport.'
Op de vraag of de commissie de aankomende gemeenteraadsverkiezingen en college-onderhandelingen zal overleven, ontstaat een discussie over partijprogramma's en compromissen. De wethouder wijst op de verbreding van de werkterreinen en de noodzaak om de invloed van de burgers goed te organiseren. Het is de vraag of je moet kiezen voor één WMO raad zoals in onze omliggende gemeenten, of voor 4 adviescommissies zoals momenteel in Nijmegen. Een uitdagende vraag.

Ter gelegenheid van het 25 jarig bestaan van de Adviescommissie homo-/lesbisch beleid wordt een grote roze taart aangesneden. Een foto van de eerste commissie is in marsepein vervat. Enkele (oud) leden van de commissie bekijken dit met smakelijke belangstelling. Van links naar rechts: Anneke Nolet, Renee Schoffelen, Mariette Pellegrom, Helm de Laat. (Foto: Bart van Dam)

[Bart van Dam]

Voorronde COC Songfestival Nijmegen

Douze points voor Erik

"Nooit een vader zijn" Met melancholieke verzuchting zingt Erik Derks zijn ballade. Pianist Robbie Reijs begeleidt hem op de toetsen. Het resultaat is een fotofinish tijdens de Voorronde COC Songfestival Nijmegen. Met nipte voorsprong op nummer 2 en publiekslievelingen, Jos en Debby, scoort Erik Derks, de rasartiest. Hij doet het zo goed, dat de vakjury hem uiteindelijk 'douze points' en een tip voor Maastricht geeft. "Leg het er niet te dik bovenop, je performance is al zó goed."

Voorronde winnaar Erik Derks zingt 'Nooit een vader zijn'. Op de achtergrond de andere deelnemers van de Voorronde.

De Voorronde van het COC Songfestival Nijmegen 2013 wordt dit jaar in de grote zaal van de Lindenberg gehouden. Met 6 deelnemers en extra optredens van de winnaars van de Voorronde, Davide la Cara en het Nationale COC Songfestival, Nina Bokken, schotelt het COC het publiek een compleet programma voor. Bij het COC Songfestival gaat het om het 'roze gehalte' van de liederen en om performance, originaliteit en muzikaliteit. Zowel de publieksjury als de vakjury krijgt het deze avond weer moeilijk. Dat vinden ook Jet Pit, Rob Rebergen-Schaap en Nijmeegse Annie die de vakjury voor hun rekening nemen. Milly Scot moest helaas om gezondheidsredenen afzeggen. Alle kandidaten blinken uit in alle categorieën ter beoordeling. En dan kunnen andere overwegingen de doorslag geven. Zoals; hoeveel kans maakt de kandidaat op winst in het Nationale COC Songfestival? Is deze artiest een goede ambassadeur voor het COC en het festival? Zit er een hit in? Hoe zou dit nummer het internationaal doen?

Jos de Ridder en Debby Marijnissen, beide festivalcoryfeeën, treden nu samen op met het nummer 'Waar ga jij heen?' Debby bezingt achter de vleugel een vrouw. Jos kijkt een man na. Een dromerig lied over een spontane flirt. Prachtig uitgevoerd en de performance is mooi gestileerd. Het publiek doneert Jos & Debby hun 'douze points'.

Vakjurylid, Rob Rebergen-Schaap, beter bekend als zijn 'alter ega' 'Tessa International', schenkt zijn 'douze points' aan PJ & de Witten. 'Liefdevol' is een vlot en vrolijk lied. Bijzonder is de samenstelling van de band: vader en twee zonen en familielid. COC Nijmegen 'watchers' kennen Nelis de Wit als bestuurslid van de club. Niet voor niets heeft hij de PR in zijn portefeuille. Vader Jan de Wit scoorde in de jaren '80 zelfs een hit. Samen met zijn zoon Dirkjan speelt hij gitaar. Nelis en achterneef Peter Jan Kok zingen 'Liefdevol'. Zij openen de show en de stemming is meteen goed. PJ & de Witten zetten de deur open voor een nieuwe schare artiestengezinnen. 'It's all in the family'.

Roy Binckhorst en René Stephan, zanger en componist, zijn een bijzonder succesvol muzikaal en theatraal duo. Zij wonnen de Voorronde al eerder en zelfs een Nationaal Songfestival. Nu zingt Roy 'Als ik bij jou ben'. Een 'catchy tune' en een vrolijke, optimistische tekst. Niks geen coming out smartlap, maar 'happy to be gay'. Waar de jury de ene artiest afremt, wil zij Roy nog een stapje extra laten zetten qua performance. "Je kunt het, draag het wat meer uit".

'My gay best friend' ofwel 'my GBF' is de titel van het lied dat Hellen Dankers uitvoert. Deze nichtenmoeder die er een harem aan GBF op na houdt, zong als backing vocal bij de voorrondewinnaar 2012, Davide la Cara. Zij heeft met diverse jazzformaties opgetreden en jazzy is het nummer dat ze brengt. Zij zingt fantastisch goed en het thema is weer een nieuwe invalshoek, dus qua performance en originaliteit perfect. Wellicht is het COC Songfestival nog niet toe aan de 'blue notes'. Helen en 'My GBF' zouden stiekem internationaal kunnen gaan op jazzpodia, jamsessions en internationale studentencafés.

Last but nog least scoort de Musicalvereniging Nijmegen met het lied 'Tolerant'. De club staat als een gesloten rij, strijdbaar op het podium. Kritisch en cabaretesk, in de beste Nederlandse tradities. Dit is nog een poortje voor het festival. Er zijn zoveel cabaretiers in Nederland, waarom niet op het COC Songfestival? De zanger en zangeressen worden gecoached door Stanley Stokkermans, zoon van Joop Stokkermans. Met zijn toestemming hebben zij de nieuwe tekst op zijn muziek geschreven. Perfect uitgevoerd!

De Nijmeegse Voorronde voor het COC Songfestival presenteert dit jaar een bijzonder groot palet aan originaliteit. De coming out ellende wordt verruild voor meer vrolijkheid. Nieuwe genres treden toe tot het uitgebreide repertoire dat in Nijmegen inmiddels ten gehore is gebracht. De samenstelling van de groepen overstijgt de homo, lesbische en hetero-grenzen. De pink singer-songwriter cultuur ontwikkelt continuïteit, creativiteit, kwaliteit en dijt uit. Dat is allemaal winst voor het roze lied. En het is winst voor iedereen. En een groot genot.

[Bart van Dam]

Tijdens de pauze van de Voorronde collecteren de vrouwen van de COC Damessalon voor Iranti. COC mensenrechtenteam Breaking The Silence ondersteunt de Zuid Afrikaanse vrouwengroep die filmpjes maakt over hatecrimes begaan tegen lesbische vrouwen. Hiermee protesteren zij tegen discriminatie en geweld. De opbrengst van de collecte is 300 Euro.

Songfestival nieuwtjes

Travestiet voor Oostenrijk naar het Songfestival

Geen selectieprocedures in Oostenrijk dit jaar voor het songfestival. Intern is Conchita Wurst aangewezen om Oostenrijk te vertegenwoordigen in Kopenhagen volgend jaar mei. Conchita Wurst heet in het dagelijks leven Tom Neuwirth. Na een korte carrière als solozanger en later als lid van een boyband besloot Tom om het over een hele andere boeg te gooien.

Als Conchita Wurst probeerde hij in 2012 al Oostenrijk te vertegenwoordigen met de heerlijke powerballad 'That's what I am'. In een nagelbijtende finale moest Wurst het nipt afleggen tegen het rappersduo Trackshittaz, dat vervolgens in Azerbeidzjan laatste werd. Wurst is een aparte verschijning. En doordat Neuwirth eenvoudig de hoge en lage noten haalt, is een bijzonder optreden gegarandeerd. Ze heeft inmiddels bekendheid in meerdere landen, is een geliefd model en mediafiguur. Persoonlijk denk ik dan ook dat een finaleplaats op 10 mei zeker haalbaar is.

Valentina voor de 3e keer

Valentina Monetta zal voor de 3e keer op rij San Marino vertegenwoordigen. In 2012 werd ze bijna gediskwalificeerd door in haar nummer herhaaldelijk Facebook te noemen, en reclame is verboden op het songfestival. Een snelle aanpassing voorkwam diskwalificatie maar het nummer ging er niet op vooruit waardoor helaas haar prachtige stem onopgemerkt bleef.

In 2013 verraste ze vriend en vijand met een prachtige, nu al songfestivalklassieker "Crisalide". Onherkenbaar vergeleken met het jaar ervoor, in volledig Italiaans bracht ze een nummer dat langzaam begon en daarna met maarliefst twee modulaties uitmondde in een knaller. Helaas net niet genoeg voor de finale, mede doordat San Marino niet bekend genoeg is bij de kijkers.

Met een groeiend aantal fans en met meer begeleiding en advies dan twee jaar terug moet ook Valentina de finale kunnen halen. En anders komt ze ongetwijfeld terug! En ook al haalt ze de finale, van mij mag ze elk jaar terugkomen!

Oekraïne kiest (vooralsnog) als eerste

Het nieuwe songfestivaljaar begint langzaam vorm te krijgen. Meer en meer landen bevestigen hun deelname en ook is er meer zicht op de data waarop de landen hun nationale finales houden. Voor mij zijn dat heerlijke avonden met urenlang spannende (en vaak onbegrijpelijke) televisie. Drie landen kiezen nog dit jaar het nummer: Oekraïne op 21 december, Albanië op 22 december en Rusland op oudejaarsavond. Alles is sinds een aantal jaar live te volgen. Via songfestivalweblog.nl zijn alle linkjes te vinden naar de livestreams. Ik kan niet wachten! Tot de volgende nieuwsupdate!

Hey Big Spender,

PINK KUNST

The minute you walked in the joint, I could see you were a man of distinction, a real big spender. Nee, het is duidelijk niet het liedje of de prachtige dame die het zingt, die pink zijn. Maar de plek waar ik het regelmatig hoorde was dat wel.

1971, de Korte Putstraat in Den Bosch. Nu een straat met restaurantjes voor de toeristen die Den Bosch bezoeken, destijds een straat met kroegjes met een wat dubieuze reputatie. In een van die kroegjes kwam ik vaak. Toen nog met een vriendje. Het publiek was gemengd, veel mannen en enkele vrouwen, oud en jong. Achter de bar de kroegbaas, naar zijn uiterlijk te oordelen proefde hij regelmatig van zijn eigen koopwaar. Als meisje kon je wel bestellen, maar beter was het om dat je vriendje te laten doen. Als hij die avond in de smaak viel, ging het teruggeven van het wisselgeld gepaard met een handdruk die lang kon duren en waarbij de barman diep in zijn ogen keek. En later op de avond, als de barman er zin in had, dat wil zeggen als het publiek hem

aanstond, werd Peggy Lee opgezet. Met een boa om, en uit volle borst meezingend, ging onze barman door de kroeg en kregen de mooie jongens een zoen.

Een jaar later kwam Bowie met zijn Ziggy Stardust en zong Lou Reed 'Then he was a she'. Het begin van een periode die een bevrijding was voor mijn oom, die ook regelmatig in dat kroegje kwam en eindelijk een klein beetje kon laten zien wie hij was. Een klein beetje maar, tot aan zijn dood heeft hij het woord homoseksueel niet in de mond genomen. Het was ook een verwarrende periode voor mijzelf, aangetrokken tot die sfeer van ambigue seksuele identiteit, maar zonder duidelijk te weten waarom.

In de periode erna, ik was inmiddels verhuisd naar Nijmegen, werden muziek en cultuur veel explicieter. De elpee 'Lesbian Concentrate' verscheen en Tom Robinson zong 'Sing if you're glad to be gay'.

Maar hoewel het nog even duurde voor ik vriendje inruilde voor vriendinnetje, ligt het begin van mijn bewustwording dat er meer is dan jongen-meisje voor mij nog altijd bij Peggy Lee en dat kroegje.

Thea Weijers

Thea Weijers is in 1955 geboren in 's-Hertogenbosch. Zij heeft sociologie gestudeerd in Nijmegen en was actief in de redactie van Vrouwentongen. Ze werkt nu als programma manager op het gebied van eZorg/Telezorg.

Cees van der Pluijm

v/h de shakespeareclub

MOMENTEN – 16

1999

Er hing iets vreemds en dreigends in de lucht
Alsof er iets bijzonders ging gebeuren
Een maandenlang onafgebroken zeuren

Met telkens weer een omineus gerucht
De tijdsprong zou ons naar de afgrond sleuren
Maar jij was voor geen ongeluk bedacht

En toen opeens was het momentum daar
Momentum? Ach, het werd gewoon Nieuwjaar

Een oude eeuw ging feestelijk aan scherven
We dronken er een glas op tot besluit
En niets kon onze vrolijkheid bederven

Een nieuwe eeuw werd bruisend ingeluid
De eeuw waarin wij allen zouden sterven
Daar zag je vooralsnog niet zo naar uit...

Hoe denken homojongens over homo's?

Doe maar mannelijk, dan doe je al gek genoeg

Tijdens de Coming Out dag in oktober houdt Quirijn Lokker een lezing in het Roze Huis over hoe homojongeren aankijken tegen mannelijkheid en onmannelijkheid. Hij interviewde hiervoor 12 homojongeren van 17 tot 20 jaar.
Homojongeren zetten zich af tegen onmannelijk gedrag van homo's ofwel de stereotiepe nicht. De basis voor deze opvatting schuilt in de algemeen geldende maatschappelijke ideeën over mannelijkheid en vrouwelijkheid. Reden voor PINK om met Quirijn in gesprek te gaan.

Quirijn Lokker onderzocht hoe homojongens denken over homoseksualiteit en mannelijkheid. De algemene normen voor mannelijkheid en vrouwelijkheid dreunen in de onderzoeksresulaten na. Het lijkt alsof 3 feministische golven en de homoemancipatie weinig invloed hebben gehad op de gendernormativiteit. Dat is een uitdaging om aan te pakken en om vragen bij te stellen. (Foto: BvD)

Quirijn is op dit onderwerp afgestudeerd als cultureel antropoloog. Gert Hekma, socioloog, is zijn begeleider. Inmiddels is hij als zzp-er werkzaam bij AanZet als publieksbegeleider en geeft hij workshops en lezingen. Bovendien is hij coördinator van team Voorlichting bij COC Nijmegen.
De algemene ideeën over mannelijkheid en vrouwelijkheid zijn behoorlijk vastomlijnd. Ze werken als sterke normen. Dit wordt gendernormativiteit genoemd. Die gendernormativiteit vind je overal in terug, meent Quirijn. Soms tot in het absurde. Hij beschrijft een situatie in een boekwinkel waar hij een boek kocht. De verkoopster vraagt of het een cadeautje is voor een man of een vrouw. Dan pakt ze het boek in een apart papiertje. Als hij antwoordt dat het voor een homoman is, weet de verkoopster zich geen raad.
'Alle kinderen groeien op als jongen of als meisje en ontwikkelen zich tot man of vrouw. Gender is heel belangrijk. Homojongens en lesbomeisjes komen rond de coming out op het snijvlak van die twee genderpatronen en homoseksualiteit terecht. Ik hoopte dat homojongeren door hun eigen homoseksualiteit genuanceerd zouden denken over mannelijkheid en vrouwelijk. Dit wilde ik dus onderzoeken. Uit onderzoek van het Sociaal Cultureel Planbureau blijkt dat 10% van de jongeren de stelling beaamt dat homoseksuele mannen eigenlijk geen mannen zijn. 17% antwoordt ambivalent. Zelfs homo's uiten zich negatief over verwijfde types. Homoseksualiteit als een minderwaardige vorm van mannelijkheid kan een probleem zijn voor de acceptatie en emancipatie. Zeker onder jongeren word je er heel hard op afgerekend. Er wordt gepest en er vinden zelfmoorden plaats. In mijn scriptie vestig ik de aandacht op de ideeën die homojongens zelf hebben over gender en homoseksualiteit en tevens hoe ze naar zichzelf kijken.'
'Het blijkt dat homojongens zeer negatief oordelen over homo's en daarbij doelen ze op de stereotypen die ze van TV kennen. Die branden ze tot de grond toe af. "Zo ben ik niet!" Wanneer de jongens over zichzelf spreken lijken ze hun eigen mannelijkheid op de zelfde manier neer te zetten als hun heteroseksuele leeftijdsgenoten. Of ze zwakken hun non-conform gendergedrag af. "Ik ben wel verwijfd maar niet zo erg als mijn vriend." Een andere manier is om heteromannen minder mannelijk neer te zetten. "De metroman is namelijk ook stijlvol, gevoelig en huilt bij een film." In de gesprekken met de jongens komt naar voren dat ze zichzelf op sommige gebieden dus wel degelijk op een andere manier zien. Er komen in de gesprekken een aantal zaken aan de orde aan de hand waarvan de jongens zichzelf als minder mannelijk of vrouwelijk omschrijven. Er zijn drie variaties te noemen; kleding, interesses en gedrag. In de uitspraken van de jongens is er sprake van een ogenschijnlijk tegenstrijdige houding ten opzichte van gender en seksualiteit wanneer het over hen zelf gaat. Er is sprake van een bevestiging van mannelijkheid, hetzelfde als anderen, en een erkenning van vrouwelijke of onmannelijke eigenschappen, anders dan anderen, die tegelijkertijd plaatsvindt. Dat lijkt tegenstrijdig, maar zo beleven de homojongens dat zelf niet. Het bestaat door en naast elkaar en wordt bepaald door de contextualiteit. Op school gedraag je je anders dan onder vrienden. Onder meisjes hoef je minder mannelijk te doen, maar je moet wel voorkomen dat je "one of the girls" genoemd wordt. Het is een soort zelfcensuur. Ik hoopte dat de jongere generatie de kans zou grijpen om de gendernormen los te laten, maar dat is dus niet zo. De interviews heb ik twee jaar geleden afgenomen en enkele jongens spreek ik nog wel eens en ik merk dat ze hun ideeën wel ontwikkelen. Als ze zelf een keer op de gay pride zijn geweest spreken ze er genuanceerder over en ontdekken ze dat er wel heel veel soorten homo's zijn.'
'Gender is de basis voor deze problemen. Het is heel moeilijk om ter discussie te stellen omdat het zo alom aanwezig is. Het is jammer dat het ook binnen de homobeweging speelt. Wanneer een transgender met de transitie bezig is, lijkt het switchen naar een ander stramien gemakkelijker geaccepteerd te worden dan wanneer je er tussenin blijft. Op het VU Medisch Centrum is een grote toename van ouders die met kinderen onder de 12 jaar komen omdat ze denken dat hun kind transgender is. Daarvan wordt 80% naar huis gestuurd en komt niet meer terug. En 40% daarvan blijkt later homo te zijn. 60% is dus geen homo. De normen over mannelijkheid en vrouwelijkheid kunnen dus voor problemen zorgen. Ik hoop op meer bewustwording hierover.'
'Onze totale cultuur is gegenderd. Daarom denken we dat het door god of genetisch bepaald is, maar het is een dagelijkse constructie. Het begint al met het speelgoed. Je merkt wel aan je ouders of je met een Barbie mag spelen of niet. Dat neem je mee naar school. En kinderen zijn het strengst tegenover elkaar. Zij nemen die dagelijkse constructies hun hele leven mee.'
'Het is een hele uitdaging om dit bij te sturen. In Scandinavië is men bewuster bezig en bestaat er bijvoorbeeld genderneutrale kinderopvang. Bij voorlichtingen op scholen spreken we met pubers over acceptatie van homoseksualiteit, over mannelijkheid, over diversiteit.
De homobeweging heeft een plaats in de maatschappij verworven, maar de gendernormen beperken die plaats tot 'doe maar mannelijk, dan doe je al gek genoeg'. De LHBT gemeenschap kàn er wat aan doen door de samenleving uit te dagen om er anders over te gaan denken. Wij kennen de associaties van mannelijkheid en vrouwelijkheid al te goed en kunnen de volgende stappen zetten. Hoe? Door bewust te zijn van wat je zegt en doet. Door vragen te stellen. Waarom moet ik een papiertje kiezen voor dat boek dat ik in de boekenwinkel koop? Waarom moet ik kiezen?'

[Bart van Dam]

Op Coming Out Dag werden mensen gevraagd wie ze van twee portretten het aardigste vonden. Dezelfde persoon is op een foto zeer mannelijk en op de andere foto minder mannelijk neergezet.

Speculaastaart PINK CULINAIR

Nijmegen – Van uit het adagium 'beter goed gejat dan slecht verzonnen' in deze (Bonnie) Sintculinair en zonder de zwarte piet zwart te willen maken: de speculaastaart. De Sint legt na zijn bezoek de stoomboot altijd aan op de Wilhelminakade 330 in Rotterdam, waar Piet patissier vervolgens het overgebleven strooigoed verwerkt in een stevige clafoutis. Lekker met een frisse vanillesaus en heerlijk met een bolletje kaneelijs

Ingrediënten taart: 500 gram strooigoed, kruidnoten, taaitaai, schuimpjes, 75 gram suiker, 3 eieren, 125 gram bloem, 2,5 deciliter volle melk, snufje zout, Scheutje rum (tip van Bonnie)
Ingrediënten saus: 250 ml volle melk, 250 ml slagroom , 1 vanillestokje of een scheutje essence, 1 tl maïzena of custardpoeder, 2 eierdooiers, 50 g suiker. Optioneel: Kaneelijs

Verwarm de oven voor op 175graden Celsius. Neem een ruime vorm en strooi hier de kruidnoten en de 'taai taai' in. (de schuimpjes eet je altijd zelf op). Indien je niks anders hebt dan een springvorm bekleedt de bodem dan eerst met een stuk bakpapier. Clafoutis beslag is nl net zo dun als flensjesbeslag. Klop de eieren in een beslagkom samen met de suiker schuimig en voeg vervolgens de gezeefde bloem toe en het zout. Hierna de melk en de rum (worden de kinderen in de zak zo lekker kalm van) toevoegen, meng alles goed door. Giet het beslag in de bakvorm over het strooigoed en bak de taart in 40-45 minuten gaar. Pas op dat de bovenste kruidnoten niet verbranden. Laat de taart ongeveer 48 uur staan (!)
De vanillesaus: je kunt natuurlijk gewoon een flesje halen bij de Appie maar vers is wel zo lekker. Giet de helft van de melk in een pan en voeg de suiker en het vanillestokje plus merg toe en laat dit 5 minuten koken op laag vuur. Meng in een beslagkom met een garde de maïzena/custardpoeder met de rest van de melk en de eierdooiers. Voeg vervolgens een scheut van de warme melk toe en roer dit goed door. Giet nu het ei-melkmengsel terug in de pan. Breng het geheel aan de kook om de saus te laten binden. Laat het mengsel niet te heet worden anders heb je roereieren. Blijf voortdurend roeren en haal - als de saus gebonden is - het vanillestokje uit de pan. Om eventuele klontjes te voorkomen kun je de saus nog door een zeef gieten. Je kunt de saus zowel koud als warm gebruiken.
Elk jaar vraag ik aan Sint & Piet een slank lichaam en een dikke portemonnee, maar steeds heeft hij het verkeerd om. Je weet nu waarom...
En niet te vergeten: ontzettend lekker gegeten.

[Sander Hagenbeek]

Kind erkennen

Een meerderheid van de Eerste Kamer is vóór de wet Lesbisch ouderschap van staatssecretaris Teeven (Justitie). Op dinsdag 12 november tekende zich een meerderheid af. COC Nederland, dat zich twaalf jaar lang voor de wet inzette, spreekt van 'een overwinning voor lesbische gezinnen'.
"Eindelijk is het afgelopen met de wettelijke discriminatie van lesbische gezinnen", reageert COC-voorzitter Tanja Ineke. "Een overwinning voor lesbische ouders en hun kinderen, en natuurlijk een kroon op de jarenlange inzet van het COC"

De nieuwe wet regelt dat lesbische ouderparen – net als heteroparen – hun kindje eenvoudig op het gemeentehuis kunnen erkennen. Nu moeten lesbische paren de band met hun kind nog regelen d.m.v. een langdurige, kostbare een emotioneel belastende adoptieprocedure.

BRUUT&nieuw 1 jaar

Wat vorig jaar begon tijdens oud en nieuw met het idee als eemalig feest is na 4 edities gegroeid naar een volwassen homofeest voor gay&friends. Nieuwjaarsnacht viert BRUUT&nieuw dan ook het 1 jarig bestaan en wordt 2014 ingeluid in BRUUT&nieuw stijl. Dat is: goede dj, champagne, hapjes en de exclusieve BRUUT&nieuw stijl. De deur gaat open om 0.15. Kijk voor ticket en meer info op www.bruutennieuw.nl